

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123290405
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6123290405.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom B. Martin, o zaplatenie 14.470,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 11Csp/63/2024-142 zo dňa 18.2.2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č.k. 11Csp/63/2024-168 zo dňa 20.3.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

1.1

Súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový a právny stav: Postupca C. C., D. uzatvorila so žalovaným dňa 26.07.2017 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej postupca žalovanému poskytol peňažné prostriedky, a to spotrebný úver vo výške 23.000,- Eur s lehotou splatnosti 96 mesiacov. Dátum prvej splátky bol dohodnutý na deň 12.09.2017. Termín konečnej splatnosti na deň 12.08.2025. Výška mesačnej splátky bola dohodnutá na sumu 376,84 Eur a celkové náklady dlžníka – žalovaného predstavovali sumu 36.174,74 Eur. Keďže žalovaný nesplácal úver riadne a včas, právny predchodca žalobcu mu vo výzve zo dňa 11.03.2021 oznámil, že ku dňu 11.03.2021 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 849,34 Eur, na úhradu ktorej ho vyzval najneskôr do 15 dní od doručenia uvedenej výzvy. Zároveň žalovaného upozornil na to, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Predmetná výzva bola žalovanému preukázateľne doručená dňa 17.03.2021. Nakoľko žalovaný svoj dlh neuhradil, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 22.08.2021 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ žalovanému oznámil, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C., D. s účinnosťou od 01.01.2015 v aktuálnom znení s tým, že ide o omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace a oznámil mu, že z uvedeného dôvodu banka vyhlásila ku dňu 21.08.2021 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy. Zároveň žalovaného vyzval na jej úhradu v sume 16.990,25 Eur do 15 dní. Predmetný list žalovaný neprevzal v odbernej lehote, v dôsledku čoho bol tento dňa 04.09.2021 vrátený späť právnenému predchodcovi žalobcu. Možnosť právneho predchodcu žalobcu žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným riadne dohodnutá, a to v Zmluve o úvere článok II. bod

7 a ďalej v článku 8 bod 8.1 Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery C., D.. Právny predchodca žalobcu následne uzatvoril so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0201/2022/CE zo dňa 24.03.2022 a postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu.

1.1

Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 525 ods. 2, § 565, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ďalej podľa § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa § 17 ods. 1, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

1.2

Súd prvej inštancie mal za nesporne preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 26.07.2017 uzatvorená „Zmluva – spotrebný úver na čokoľvek“, ktorá je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, keďže právny predchodca žalobcu pri jej uzatváraní a plnení konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný naopak pri uzatváraní a plnení tak nekonal. Na základe takto uzatvorenej úverovej zmluvy, právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebný úver vo výške 23.000,- Eur, ktorý úver sa žalovaný zaviazal splácať v 96 mesačných splátkach po 376,84 Eur. Splatnosť prvej splátky úveru bola zmluvnými stranami dohodnutá na deň 12.09.2017, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 12.08.2025. Nakoľko žalovaný poskytnutý úver napriek upozorneniu riadne a včas nesplácal, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 22.08.2021 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ vyhlásil ku dňu 21.08.2021 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy s tým, že vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky zo Zmluvy v sume 16.990,25 Eur do 15 dní. Žalovaného zároveň upozornil na to, že pohľadávka je v zmysle dohodnutých obchodných podmienok ďalej úročená.

1.3.

Na základe žalobcom predložených listinných dôkazov súd konštatuje, že pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru neboli splnené zákonom vyžadované podmienky. V prejednávanom prípade síce bola splnená podmienka stanovená v § 565 OZ v zmysle ktorej môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté, keď právo právneho predchodcu žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, ak dlžník pohľadávku banky nespláca riadne a včas bolo deklarované jednak v článku II. bod 7 úverovej zmluvy ako aj v článku 8 bod 8.1 Produktových úverových podmienok C., D.. Avšak vo výzve právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11.03.2021 označenej ako „Výzva“ (č.l. 13), ktorá výzva predchádzala samotnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru, podľa súdu absentuje riadne označenie splátky so zaplatením, ktorej je žalovaný v omeškaní a súčasne pre omeškanie, s ktorou právny predchodca žalobcu zvažuje uplatnenie práva podľa § 565 OZ, pričom uvedené nie je možné ani vyvodit' i s poukazom na tú skutočnosť, že výška mesačnej splátky úveru bola v úverovej zmluve dohodnutá na sumu 376,84 Eur. Právny predchodca žalobcu v predmetnej výzve len žalovanému oznamuje, že ku dňu 11.03.2021 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky v sume 849,34 Eur s tým, že ho zároveň vyzval na jej úhradu najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy a upozornil ho na to, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu.

1.4

Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o označenie splátky v upozornení veriteľa na možnosť zosplatenia dlhu v zmysle § 53 ods. 9 OZ, nejedná sa iba o akúsi bezvýznamnú obsahovú náležitosť. Pre dlžníka totiž ide o významnú informáciu, nakoľko na jej podklade môže následne urobiť aké kroky, ktorými odvráti hrozbu zosplatenia celého poskytnutého úveru. Mal za nesporné, že zosplatenie celého úveru môže zásadným spôsobom ovplyvniť ekonomickú situáciu dlžníka. Z uvedeného dôvodu je potom nutné trvať na riadnom plnení si informačných povinností zo strany veriteľa voči dlžníkovi v procese zosplatenia úveru v spotrebiteľských veciach. Upozornenie na možnosť zosplatiť celý úver je totiž jednostranným právnym úkonom veriteľa adresovaným dlžníkovi. Nejde o prejav vôle obidvoch zmluvných strán, ktorému predchádzal dohodovací proces. Je preto nevyhnutné, aby bol tento právny úkon dostatočne určitý, nakoľko len vtedy môže plniť zákonom predpokladaný účel. Veriteľ len v takom upozornení na možnosť zosplatenia dlhu adresovanom dlžníkovi, v ktorom riadne označí konkrétnu splátku (vrátane jej výšky), s ktorou je dlžník v omeškaní, a v súvislosti s omeškaním, s ktorou zvažuje využiť dohodnuté právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Dáva tak dlžníkovi možnosť túto splátku dodatočne uhradiť v určenej dobe a predísť tak vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru

resp. strate výhody splátok úveru v dohodnutých splátkach. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu ako v prejednávacom prípade, môže byť dlžník – spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený. V prejednávacom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že výzva právneho predchodcu žalobcu datovaná dňa 11.03.2021, hoc bola žalovanému riadne doručená, vzhľadom na jej obsah nespĺňa zákonné požiadavky v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 37 ods. 1 OZ. Predmetná výzva je podľa súdu prvej inštancie totiž neurčitá a nezrozumiteľná, a preto je neplatná. V nadväznosti na uvedené potom i samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru listom zo dňa 22.08.2021 nie je platné a účinné, napriek tomu, že bolo žalovanému riadne doručené, teda žalovanému povinnosť splácania úveru v dohodnutých splátkach naďalej trvá.

1.5

Súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ako to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Súd konštatoval, že tak výzva na zaplatenie dlžnej sumy, ktorá má predstavovať omeškanú splátku ako ani výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom neobsahujú dlžnú splátku, pre ktorú veriteľ v zmysle ustanovenia § 565 OZ požadoval zaplatiť celý úver naraz. Uvedené podľa súdu prvej inštancie spôsobilo, že postup veriteľa nie je možné preskúmať z ohľadu vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka. Záverom možno teda konštatovať, že úver právny predchodca žalobcu nezosplatnil riadne. Uzavrel, že v konaní pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu je nutné poukázať na ustanovenie § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, v zmysle ktorého práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné prejsť na tretiu osobu, ktorá nie je bankou, pokiaľ ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na to, že žalobca v tomto súdenom prípade nepreukázal platné zosplatnenie pohľadávky v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ neboli s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. splnené podmienky na to, aby bola pohľadávka z tohto úveru postúpená na žalobcu. Vzhľadom k tomu, že Zmluva o postúpení pohľadávky nie je platná súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca tak nenadobudol aktívnu legitimáciu v dôsledku postúpenia pohľadávky voči žalovanému, a preto i žalobu z týchto vyššie uvedených dôvodov v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, nakoľko úspešnému žalovanému, žiadne trovy konania nevznikli.

2.

Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručil odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok žiadal zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie, prípadne vec zrušíť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1

Žalobca sa nestotožňuje s právnym záverom súdu ohľadom toho, že z výzvy zo dňa 11.03.2021 a dňa 22.08.2021 boli neurčité. Nevyplyva, ktorou konkrétnou splátkou, resp. jej časťou sa žalovaný dostal do omeškania so splácaním úveru. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezrozumiteľné. Poukázal na platobnú históriu, z ktorej plynie neplnenie povinností dlžníkom včas a riadne. Poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 23/2014, ďalej na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5CoCsp/12/2023 zo dňa 30.08.2024.

2.2

Žalobca mal za to, že zákon takéto označenie splátky v zosplatňujúcom úkone, respektíve výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka veriteľovi neukladá. Ak by zákonodarca mal ambíciu uvedenú požiadavku na veriteľa pretaviť do znenia posudzovaného zákonného ustanovenia nič mu nebránilo tak urobiť v čase prijatia znenia § 53 ods. 8, respektíve ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“). Mal za to, že v predmetnej veci posudzované výzvy z hľadiska obsahu uvádzajú celkovú dlžnú sumu, s ktorou bol dlžník do času v omeškaní. Priemerný spotrebiteľ musí mať vedomosť o čerpaní úveru vo výške o tom ako ho splácal, predovšetkým na akej výške mesačnej splátky sa s veriteľom

dohodol. Špecifikácia splátky nimi v konečnom dôsledku žiaden pozitívny dopad na zvýšenie platobnej disciplíny dlžníka spotrebiteľa absencie špecifikácie splátky nestavia spotrebiteľ výhod nevýhodnejšieho postavenia. Poukázal na to že v súdnej praxi do roku 2024 požiadavka na špecifikáciu splátky vo výzve pred zosplatnením nevyplynula. Poukázal na to, že predmetnú problematiku posudzoval dovolací súd pri riešení právnej otázky premlčania vo veci sp.zn. 7 Cdo 268/2020 pričom nedospel k záveru o tom, že by zákon veriteľovi ukladal povinnosť uviesť rozhodnú splátku v tej, ktorej výzve. Poukázal na ústavný konformný výklad, podľa ktorého je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu, pričom podľa odvolateľa súd nepostupoval v súlade s uvedenou právnou zásadou. Poukázal na nálezy Ústavného súdu spisová značka I. ÚS242/07, I. ÚS640/2014, ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2020 spisová značka 4 Cdo 9 2017. Odvolateľ poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu otázky posudzovania právnej istoty, pričom mal za to, že súdy by v obdobných veciach mali rozhodovať rovnako, s tým že súdy by sa mali vyvarovať prílišného formalizmu. S ohľadom na uvedené žalobca zastával názor že medzi postupca so žalobcom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky žalobca bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12CoCsp/39/2022 zo dňa 31.08.2023, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne 17CoCsp/3/2023 zo dňa 29.06.2023 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12CoCsp/1/2024 zo dňa 29.11.2024, Krajského súdu v Košiciach 11CoCsp/10/2024 zo dňa 16.10.2024, Krajského súdu v Trenčíne 6CoCsp/80/2022 zo dňa 20.03.2023, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 12CoCsp/17/2022 zo dňa 05.01.2023, podľa ktorých nie je nevyhnutné konkretizovať konkrétnu splátku pre ktorú veriteľ úver chce zosplatniť, resp. tento zosplatňuje.

2.3

Žalobca mal za to, že pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby a) bola táto možnosť dohodnutá, b) aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky a c) aby bol dlžník na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva – pričom veriteľ v oznámení o zosplatnení (a mimochodom ani vo výzve podľa ust. § 53 ods. 9 OZ) nie je povinný špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal – a teda pre ktorú splátku k zosplatneniu došlo. Žalobca uviedol, že zo strany veriteľa nedošlo pri uplatnení práva podľa ust. § 565 OZ k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti. Žalobca ďalej poukázal na právne závery vyjadrené v rozhodnutí 1Cdo/154/2022 z 27.02.2024. Žalobca poukázal na modelový príklad z praxe ako prebieha zosplatnenie z úveru. Odvolateľ záverom podporne poukázal na novelizáciu Občianskeho zákonníka účinnou od 01.11.2024. Odvolateľ má za to, že nová právna úprava podľa § 53 ods. 9 ods. 10 nevyžaduje aby obligatórnou náležitosťou výzvy bolo uvedenie konkrétnej splátky, respektíve jej špecifikácia

3.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku) (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t.j. žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ustanovenia § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II., t.j. výroku o práve na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil.

4.

Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nezhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

5.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho obsahu spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ – žalobca, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre právne posúdenie veci a po vykonaní dokazovania v potrebnom rozsahu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade

nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštanície pri rozhodovaní vychádzal, o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V prejednávanej veci má odvolací súd za to, že súd prvej inštanície na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z.z., preto odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchyliť a nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privediť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd pritom konštatuje, že iba samotná nespokojnosť sporovej strany (v tomto prípade žalobcu) s právnym názorom vysloveným súdom nezakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP, pretože z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP nie je daný.

6.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštanície dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštanície pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, v hodnotení dôkazov nie je logický rozpor, a aj z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštanície bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre právne posúdenie predmetnej sporovej veci a meritórne rozhodnutie súdu. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP, majúci za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno súdu prvej inštanície v tomto smere nič vyčítať. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP preto nie je daný. Konkrétne k odvolacím námietkam žalovaného a na doplnenie a potvrdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštanície odvolací súd uvádza nasledovné:

7.

Listom zo dňa 11.03.2021 oznámila banka žalovanému, že ku dňu 11.03.2021 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky vo výške 849,34 Eur a vyzvala ho na úhradu pohľadávky banky najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň ho upozornila, že ak v stanovenej lehote nedôjde k úhrade dlžnej sumy, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu a v takom prípade stratí výhody splátok a pohľadávku bude potrebné uhradiť v celku.

8.

Žalobca videl nesprávnosť skutkových zistení v tom, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výzvu zo dňa 11.03.2021 a mimoriadne zosplatnenie úveru zo dňa 22.08.2021 ako neplatné právne úkony, keď mal za to, že upomienka bola jasná a určitá a bolo podľa nej možné identifikovať splátku, pre ktorú bol zosplatnený úver a žiadne zákonné ustanovenie nepožaduje, aby určil konkrétnu splátku, na ktorej zaplatenie vyzýva, a pre ktorú zosplatňuje úver, nakoľko to je otázkou právneho posúdenia a možno ju vždy určiť. Výška splátky podľa zmluvy predstavovala 376,88 Eur mesačne. V zmysle uvedenej výzvy spotrebiteľ, aby sa vyhol mimoriadnemu zosplatneniu úveru, mal uhradiť veriteľovi pohľadávku 849,34 Eur do 15 dní od doručenia výzvy, pričom predstavovala viac ako dvojnásobok splátky (približne 2,25 násobok splátky, ktorá v sebe zahŕňala aj rôzne bližšie nešpecifikované poplatky. Z ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ sa po upozornení veriteľa na možnosť predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru, má možnosť brániť, a to tak, že zaplatí konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako tri mesiace, z čoho vyplýva, že veriteľ musí v takomto upozornení jasne uviesť, s ktorou konkrétnou splátkou je spotrebiteľ v omeškaní. Z výzvy nevyplýva, s ktorou konkrétnou splátkou bol žalovaný v omeškaní a ktorú konkrétnu splátku veriteľ požadoval od žalovaného ako spotrebiteľa zaplatiť, tak aby predišiel vyhláseniu predčasnej splatnosti. Pôvodný veriteľ tak neumožnil žalovanému sa riadne brániť, zabrániť vyhláseniu predčasnej splatnosti, nakoľko predídeniu vyhlásenia predčasnej splatnosti veriteľ požadoval zaplatiť viac ako jednu splátku, čo je v rozpore s § 53 ods. 9 OZ. Z tohto právneho úkonu napokon nie je ani možné určiť, či bol spotrebiteľ vôbec v omeškaní s nejakou splátkou po dobu 3 mesiace alebo nie, a teda, či vôbec boli splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 53 ods. 9 OZ. Odvolací súd súčasne konštatuje, že žalovaný vykonal dňa 17.03.2021 platbu na úver vo výške 422,36 eur a dňa 20.04.2021 vo výške 538,10 eur, čo zodpovedá uhradeniu dlžnej splátky a zániku oprávnenia veriteľa zosplatniť úver. Odvolací súd súčasne konštatuje, že k žalobe nebol pripojený doklad, ktorý by preukazoval čas doručenia výzvy zo dňa 11.03.2021.

9.

Odvolací súd konštatuje, že námietky žalobcu o tom, že zákon v § 53 ods. 9 OZ nevyžaduje určenie konkrétnej splátky sú nedôvodné, nakoľko súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou platnosti výzvy podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, keď v odôvodnení konštatoval, že nie je možné z výzvy určiť, pre ktorú splátku chce veriteľ úver zosplatniť. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok § 53 ods. 9 OZ), a preto je potrebné (nevyhnutné) konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Splátka musí byť jasne identifikovaná a nemožno ju hádať, alebo si domýšľať, ktorá to je. V tomto prípade veriteľ riadne nekonkretizoval, ktorá splátka má byť predmetom zosplatnenia (vo výzve sa uvádza záväzok po splatnosti so stanovením lehoty na jeho zaplatenie, z uvedených informácií však vôbec nie je zrejmé, pre omeškanie s ktorou splátkou mal byť úver zosplatnený). Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že účelom tohto ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým poskytovateľ úveru zosplatnil celý úver (teda predčasné zosplatnenie), z ktorého nebolo ani s prihliadnutím na ostatné žalobcom produkované listiny zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úver zosplatnený, potom súd prvej inštancie správne posúdil ako neurčitý právny úkon, a s poukazom na ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka pre jeho neurčitosť ako neplatný právny úkon. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie má za to, že neboli splnené podmienky na platné zosplatnenie s poukazom na ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ustanovením § 565 OZ, keďže nie je zrejmé pre ktorú splátku bol úver zosplatnený. Odvolací súd na konštatáciu odvolateľa, že niet logického dôvodu na obmedzovanie veriteľa uvedením konkrétnej splátky, prípadne že ak sa nerealizuje zosplatnenie pohľadávky toto právo mu podľa § 53 ods. 9 OZ zostáva zachované a súčasne zaniká uvádza nasledovné. Je potrebné si uvedomiť, že § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ predstavujú ochranu dlžníka, ako slabšej strany. Veriteľ poskytujúci úvery (pôžičky), ktorý je podnikateľom je vždy silnejším subjektom. Je všeobecne známe, že drvivá väčšina bežných spotrebiteľov nemá vysoké právne povedomie, a preto tak Slovenská republika ako aj Európska únia prostredníctvom právnych predpisov poskytuje spotrebiteľom pomerne rozsiahlu ochranu. V tomto prípade pri ochrane dlžníka stanovenej zákonom ide práve o to, aby dlžník mal možnosť odvrátiť zosplatnenie celého úveru uhradením konkrétnej splátky. Suma úveru vo výške približne 17.000,- eur (k 20.12.2021) predstavuje vysoký záväzok, ktorý bežný spotrebiteľ v reáliách príjmov Slovenskej republiky (priemerná hrubá mzda za rok 2023 1430,- eur) nie je schopný uhradiť, resp. zabezpečiť si náhradné plnenie v potrebnej výške. Preto sa dlžníkovi aj poskytuje ochrana v podobe zákonnej podmienky, že tak môže veriteľ urobiť, len do splatnosti najbližšej splátky.

Preto je aj odvolací súd toho názoru, že je potrebné špecifikovať konkrétnu splátku, pre ktorú sa má úver zosplatiť, aby mohol spotrebiteľ tento účinok odvrátiť. V zásade postup zo strany veriteľa by mal byť taký, že príde výzva na zaplatenie sumy 849,34 eur (tento prípad), s poučením, že ak neuhradí aspoň sumu splátky za konkrétny mesiac(...) roku 2021 v sume 376,84 eur (prípadne nižšej sumy, ak splátka bola čiastočne uhradená), na ktorej zaplatenie ho vyzýva veriteľ v lehote 15 dní, tak potom môže veriteľ úver zosplatiť. Dlžník súčasne dostane takouto výzvou možnosť zabrániť zosplateniu a veriteľ možnosť získať plnenie. Ak však takto právny predchodca žalobu nepostupoval, nespĺnil zákonné podmienky vyžadované na zosplatenie úveru a následne na jeho postúpenie. Nedôvodná je potom námietka žalobcu, že listina, ktorou vyzval žalovaného na zaplatenie omeškanej splátky v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a na možnosť predčasného zosplatenia úveru, je platný právny úkon a úver bol v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka platne zosplatený. Následne bol správny aj záver súdu prvej inštancie, že pohľadávka nemohla byť platne postúpená, ak nebola riadne zosplatená. Odvolací súd sa preto plne stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o tom, že banka postúpila žalobcovi pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť pred termínom konečnej splatnosti. Pokiaľ nebola platne vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že je predmetný úver ku dňu postúpenia, splatný. Splatnými sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní. Právny predchodca žalobcu však mohol postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru len so všetkými právami s ňou spojenými. Postúpenie pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ. Postupovaná pohľadávka z dôvodu neplatného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v žalobou uplatňovanom rozsahu fakticky neexistuje. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konštatuje, že táto je nedôvodná. Uvedenú námietku aplikoval žalobca vo vzťahu k skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu bez vymedzenia procesného postupu, ktorý by bol porušením jeho práv. Odvolací súd konštatuje, že v procesnom postupe súdu prvej inštancie nezistil taký postup, ktorý by bolo možné vyhodnotiť ako nesprávny, a ktorý by mal dopad na práva žalobcu.

10.

Na uvedenom nemení nič ani to, že v rozhodovacej činnosti niektorých odvolacích súdov (ktorú nemožno považovať za ustálenú rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP, ktorého deficitu si je vedomý aj žalobca, ak v odvolaní hovorí o „rozhodovacej praxi vyšších súdnych autorít“; pričom tieto rozhodnutia nemožno zároveň v posudzovanej veci považovať za záväzné v zmysle § 193 eventuálne § 455 CSP) a na ktorú poukazoval žalobca v odvolaní, bol vyslovený opačný právny názor, ako zaujal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie svoj právny názor riadne odôvodnil a skutočnosť, že v otázke platnosti právneho úkonu pôvodného veriteľa (právneho predchodcu žalobcu), ktorým si tento voči žalovanému uplatnil právo podľa ust. § 565 OZ (vyhlásil predčasnú splatnosť úveru), nedospel k rovnakým právnym záverom, ako dospeli iné odvolacie súdy v rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalobca, nie je porušením práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že v uvedenej ťažiskovej právnej otázke posudzovanej veci nie je rozhodovacia činnosť odvolacích súdov ustálená, keďže existuje množstvo rozhodnutí, v ktorých odvolacie súdy vyjadrili opačný právny názor, ako bol prezentovaný v rozhodnutiach, na ktoré poukazoval žalobca (napr. rozhodnutia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6CoCsp/14/2023 zo dňa 29.06.2023, spis. zn. 7CoCsp/1/2022 zo dňa 23.02.2022, spis. zn. 8CoCsp/12/2024 zo dňa 30.05.2024, spis. zn. 9CoCsp/12/2024 zo dňa 30.04.2024, spis. zn. 11CoCsp/9/2024 zo dňa 30.04.2024). Za ustálenú rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít (čl. 2 ods. 2 CSP) nemožno považovať žalobcom akcentované a zatiaľ ojedinelé rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024.

11.

Odvolací súd primárne poukazuje na to, že v predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd SR posudzoval ťažiskovo otázku začiatku plynutia premlčacej doby v zmysle ust. § 103 OZ. Iba okrajovo sa vyjadril k otázke náležitostí vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k negatívnemu záveru, ktorý založil len na prostom konštatovaní, že povinnosť označiť vo vyhlásení predčasnej splatnosti (zosplatení) konkrétnu splátku zákon veriteľovi neukladá a že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ust. § 565 druhej vety OZ je potrebné predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia tri mesiace po splatnosti. Z uvedeného možno

vyvodiť, že Najvyšší súd sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti právneho úkonu, t.j. vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd SR navyše v uvedenom rozhodnutí nijako osobitne neposudzoval otázku náležitosti zosplatneniu obligatórne predchádzajúceho právneho úkonu veriteľa, a to výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, na ktoré žalobca odkazoval, sa bezprostredne nastolenej právnej problematike netýkajú. V kontexte uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore učinil prieskum právneho úkonu - výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka podľa § 37 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru o jeho neplatnosti z dôvodu neurčitosti pričom s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v kontexte posúdenia uvedeného v odseku 9. odôvodnenia tohto rozsudku plne stotožňuje. Pokiaľ žalobca upriamuje pozornosť na opačné závery niektorých iných odvolacích súdov Slovenskej republiky, odvolací súd s poukazom na už vyššie uvedené závery zdôrazňuje, že rozhodnutia súdov rovnakej inštancie nie sú pre súd tej istej inštancie v tomto smere záväzná. K označeným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky uvádza, že tieto vychádzali z iného skutkového stavu, pričom tak, ako uviedol žalobca v rozhodnutí sp.zn. 7Cdo/268/2020 priamo neodpovedal na otázku, ktorú odvolací súd posúdil v tomto konaní ako podstatnú. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie rozhodoval v súlade s názorom tunajšieho odvolacieho súdu a neporušil zásadu právnej istoty, ani neposudzoval vec mimo ustálených záverov Ústavného súdu. Odvolací súd konštatuje, že preferencia výkladového pravidla platnosti právnych úkonov, nemôže mať prednosť pred riadnym posúdením veci, ktorého dôsledkom môže byť aj posúdenie neplatnosti právneho úkonu zosplatnenia úveru a postúpenia úveru, v prípade ak neboli dodržané náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ v znení platnom v čase vykonania úkonu. Odvolací súd k odkazu na novú právnu úpravu uvádza, že právne úkony (výzva, zosplatnenie, postúpenie) sa posudzovali v súlade s právnou úpravou platnou v čase ich vykonania a ich výklad nemôže ísť v zmysle novej platnej úpravy.

12.

Z týchto dôvodov bolo odvolanie žalovaného posúdené ako nedôvodné. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

13.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, a preto by mu patrila náhrada trov konania, nakoľko mu však v konaní žiadne trovy nevznikli, tak mu náhradu trov konania nepriznal.

14.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).